

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/651/2015
Identifikačné číslo spisu:	8714212442
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8714212442.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú O. H., narodenú X. J. XXXX, bývajúcú u matky, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad, dieťa rodičov Mgr. M. H., bývajúcej v K., L. XXXX/X, zastúpenej JUDr. S. G., advokátom so sídlom v Poprade, Štefánikova 8 a MUDr. D. H., bývajúceho v K., V. 2677/14, zastúpeného JUDr. Valériou Janíkovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Zemplínska 2142/12, v konaní o udelenie súhlasu s vycestovaním maloletej do zahraničia, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 14 P 304/2014, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. júla 2015 sp. zn. 19 CoP 12/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) zo 4. marca 2015 č.k. 14 P 304/2014-50, ktorým bol udelený súhlas namiesto otca maloletého dieťaťa matke maloletého dieťaťa s vysťahovaním sa maloletej s matkou do Českej republiky. Potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými i právnymi závermi obsiahnutými v odôvodnení tohto rozsudku. Ku skutočnostiam uvedeným v odvolaní dodal, že vzdialenosť medzi bydliskami rodičov nie je dôvodom pre nevyhovenie návrhu nahradiť rozhodnutím súdu súhlas s presťahovaním maloletého dieťaťa. Zároveň za dôvodné nepovažoval ani otcom namietané zhoršenie bytových pomerov maloletej. Naopak vyslovil záver, že tieto sa presťahovaním zlepšia. Uviedol tiež, že styk otca s maloletou sa rozšíri. Pri potvrdení rozsudku prvostupňového súdu zdôrazňoval predovšetkým záujem maloletej na takomto rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie otec maloletej (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom,

ktoré malo spočívať v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“)) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. v predmetnej veci neprichádzala do úvahy. Uvedené ustanovenie v odsekoch 1 až 3 pripúšťa dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu a za určitých podmienok aj proti potvrdzujúcemu rozsudku. V zmysle odseku 4 tohto ustanovenia však dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine, ibaže ide o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. V preskúmvanej veci boli predmetom konania práva a povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu upraveného zákonom o rodine (udelenie súhlasu namiesto otca s vystaňovaním do zahraničia), nešlo však o obmedzenie alebo pozbavenie rodičovských práv a povinností alebo o pozastavenie ich výkonu, ani o priznanie rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, ani o určení alebo zapretie rodičovstva a ani o osvojenie. Prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia bola preto vylúčená.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Dovolací súd dospel k záveru, že dovolacia námietka o odňatí možnosti dovolateľovi konať pred súdom tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil je neopodstatnená.

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Nemožno tiež opomenúť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O. s. p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Citované nové ustanovenie tak reagovalo na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch je preto podľa novej právnej úpravy postačujúce už len stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

V preskúmanej veci tým, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a výslovne na ne odkázal, bolo potrebné odôvodnenie jeho rozsudku posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa navyše osobitne vysporiadal s odvolacími námietkami otca na strane 6 a 7 svojho rozsudku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania a ako vec právne posúdil, pričom prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Prvostupňový súd vysvetlil, z akých úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že udelí súhlas matke maloletej, namiesto otca maloletej, s vystáňovaním do zahraničia. Jeho skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ne odkazujúce odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie otca ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože ostatným účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli, resp. si ich náhradu neuplatnili.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.